

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 102

číslo: 6

6. února 2022

Cena: 10 Kč

Příběh s dobrým koncem

Bylo to na počátku milénia... Skupinka přátel, lékaři, sestry, filosofové a výtvarníci přemýšleli, jak kvalitně poskytovat službu doprovázení umírajících. Hospicové hnutí bylo tehdy u nás v plenkách - ale už bylo. Naši přátelé usoudili, že místo pouhého přemýšlení a mluvení, rovnou sami taky založí hospic. A tak vzniklo občanské sdružení Cesta domů. Provozovalo hospic, ale dělalo mnohem víc. Členové sdružení, každý podle svých specifických možností, šířili osvětu. Psali popularizační články, pořádali veřejné diskuse, založili poradnu, spustili informační web. Také začali vydávat knížky a brožury. Jejich činnost se po zehnaně rozvíjela, poskytovali služby stovkám klientů - umírajícím i jejich blízkým. Rozrůstal se i okruh dalších spolupracovníků, přátel a příznivců, kteří všichni nějak dobrovolně pomáhali a přispívali. O Cestě domů se v naší veřejnosti ví, má nejlepší pověst. Vydavatelství má na kontě desítky skvělých titulů, které dál všestranně slouží. Pořady v médiích se opakovaně vysílají a sdílejí. Cesta domů má zásluhový podíl na šíření hospicového hnutí u nás, na prohlubování povědomí o paliativní péči. Respektovaná je zejména jejich péče o umírající děti a jejich rodiny, případně o děti, jež ztratily rodiče. V okruhu Cesty domů jsou katolíci, ale i jiní věřící... Nikdo ale svou víru nevystavuje do popředí. Jde o občanské sdružení, ne konfesní. Přesto je jeho činnost v nejlepším slova smyslu spirituální, duchovní, myslíme-li tím hluboká a opravdová, protože dobře ukotvená v humanitních tradicích a vztahovaná k přesahu nad plošný horizont života.

A teď druhé vlákno příběhu...

Dva schopní „ajtáci“, Pavel Baudiš a Eduard Kučera, už v roce 1988, tedy ještě v počítačové pravěku, začínali řešit problémy počítačových virů, které už se tehdy objevovaly. Dokázali napsat efektivní antivirové programy a v 90. letech, kdy se počítače ve společnosti masově prosadily, začal být o jejich antiviry veliký zájem. Nazvali svůj produkt Avast. A na konkurenci v celosvětovém prostředí odpověděli chytrým tahem - nabídli svůj antivirový program Avast všem zdarma. Ten se stal neznámějším a nejrozšířenějším produktem tohoto typu. Pro profesionální a podnikové užítí se ovšem Avast prodával komerčně. Firma, která si dala jméno Avast, začala globálně růst a velmi bohatnout. Pohádka o zlatých českých ručičkách není vždycky jen pohádka... V té době začíná ve firmě pracovat Ondřej Vlček. Získal skvělé vzdělání doma i v zahraničí v oboru umělé inteligence a kyberbezpečnosti. Mladý a úspěšný ajťák a podnikatel Vlček se v Praze oženil se slovenskou lékařkou Katarínou, která pracovala v hospicu Cesta domů. Obě vlákna příběhu se nám začínají splétat...

V roce 2021 proběhl jeden z obchodů století, alespoň v našich poměrech. Majitelé firmy Avast, teď už firmy globální velikosti, jejímž ředitelem se stal právě Ondřej Vlček, usoudili, že v nejlepším je třeba přestat a svou firmu jako bohatou nevěstu nabídnout movitému ženichovi, druhé největší antivirové firmě Norton. Mluví se o ceně přesahující 180 miliard korun. Samozřejmě že i generální ředitel Ondřej Vlček musel být královsky odměněn.

A teď ten dobrý konec. Manželé Vlčkoví se projeví jako neobyčejně šlechetní a uvědomělí milionáři. Založili nadaci manželů Vlčkových, do níž vložili 1,5 miliardy korun. A cílem nadace je hospicové hnutí a paliativní medicína. Jak se ty náhodné shody okolností šťastně potkaly! Katarína Vlčková tedy přinesla Cestě domů velké pozhnaní. Tento dar ale bude mít multiplikační efekt, jak se říká. Nepochybně přispěje k rychlému šíření hospicového hnutí u nás, ale také ke zkvalitnění paliativní péče a k lepšímu a hlubšímu povědomí veřejnosti o tom, jak může být konec lidského života - navzdory vši tragice - přece jen dobrým koncem.

Vladimír Šiler

Proč jsem ještě na světě?

Navštívil jsem paní Libušku už několikrát. Dosud šlo spíše o zdvořilostní setkání: „Dobrý den, jak se vám daří?“ „Díky, že jste přišel, pane faráři, ale jak se asi může dařit staré bábě, jako jsem já?“ Sedí v pojízdném křesle. Je v něm upoutaná, aby nevypadla. Podřimuje, anebo hledí na protější zeď. Visí tam v rámečku několik vybledlých fotografií. Rodiče, manžel a taky hezká divenka s náznakem úsměvu. Libuška zamlada? Ptám se: „Nemáte ty fotky moc daleko? Proč si je nedáte na noční stolek?“ Odpověď: „Byl tam ve zdi zatlučený hřebíček, proto mi je tam pověsili.“ Netušim, jestli na ně vůbec vidí. Libuška je 94 let. Povzdechne si: „Už jsem stará!“

Nečekaně přijde průlom do hradby zdvořilostních frází. Duše se otevře jedna druhé a obnaží se dávná tajemství. Jako právě v této chvíli. „Chodí

Dokončení na str. 3

Žižkova mohyla v obci Žižkovo Pole v okrese Havlíčkův Brod je i v zimě cílem turistických výletů. Foto: Ivo Havlík

Kaplan je voják se vším všudy aneb o službě v armádě s Davidem Tomčíkem

Milí čtenáři, věříme, že vás magazín s tématem kategoriální pastorační služby zaujal. O další názory a zkušenosti ze své praxe nemocniční kaplanky se s vámi v minulém čísle zajímavými osobními postřehy podělila sestra Alena Naimanová. Také v tomto a následujícím čísle se této oblasti dotkneme – a to opět oblíbenou formou rozhovoru. Dozvíte se tak například, jak vidí další duchovní z naší církve budoucnost této služby, zdali se vojenský kaplan cítí být více duchovním či vojákem nebo jak skvělé, přátelské vztahy se mohou vytvořit nejen mezi pacientem a kaplanem, ale i s personálem nemocnice. Děkujeme všem autorům, jejichž odpovědi potvrdily smysluplnost rozhodnutí pustit se do této nelehké služby lidem i Bohu a přejeme Jeho stále pozhnaní. A držte se! red

1) Jak příhodné označení se vám zdá termín pastorační služby v případě kaplanské služby?

Asi je možné hovořit o pastorační službě v užším a širším smyslu. Myslím, že současná doba a úkoly, před kterými církev stojí, ovlivňují obsah a rozšiřují hranice tohoto pojmu. Jsem svědkem toho, že je možné působit ve společenství vojáků, nepoužívat typické církevní metody práce, nemluvit explicitně náboženskou řečí a přesto je možné proměňovat osudy druhých, mezilidské vztahy, situace ke kterým dochází, a celkovou atmosféru u jednotky.

A i v tomto prostředí toho lze dosáhnout bez ztráty vlastní duchovní identity a s respektem od nepracovníků většiny. Používat termín pastorační služby v této souvislosti tedy není špatně, ale slovo služba bude přece jen srozumitelnější pro všechny zúčastněné strany.

2) Kdy jste se rozhodl pro službu vojenského kaplana a jaké byly ty hlavní důvody?

Když se ozvou naše přání, neptejte se na důvody. Obvykle se nic rozumného nedovíte... Jsem z vojenské rodiny. Můj děda, otec i strýc sloužili v armádě a já měl asi do páté třídy základní školy stejné plány navzdory představám rodičů. V době puberty a osobních revolt pro mě ovšem cokoli, co zavánělo gumáckým režimem, nepřipadalo v úvahu, a tak jsem dětské touhy úspěšně vytěsnil. V šestnácti letech na gymnáziu mě pokřtil bratr biskup Tuček a já se rozhodl pro studium teologie a duchovenskou cestu. Když za mnou ovšem v roce 2008 po deseti letech farářské služby přijel Honza Kozler, tehdejší hlavní kaplan AČR, s nabídkou možnosti služby u libereckých chemiků, tak se můj zděděný „archetyp zeleného sukna“ znovu ozval a já měl okamžitě jasno. Navíc jsem tehdy cítil, že by mi změna prospěla. Dělat něco trochu jiného a přitom zůstat knězem, to byla pro mě trefa do černého.

3) Je služba taková, jakou jste očekával, nebo jste byl v některých ohledech překvapen, zaskočen...?

Vlastně je taková, jakou jsem ji předpokládal, i když těch překvapení bylo zvláště na začátku dost. Hned v základním výcviku, který svým způsobem nese rysy přechodového rituálu, jsem musel opustit roli „bratra faráře“ a byl jsem najednou žák rotmistr Tomčík a v rámci dobrých zvyklostí zacházení s bažanty na mě dost neuctivě řval kluk o deset let mladší. Armáda je autonomní subkultura, patří k ní zvláštní životní styl, zvyklosti a jazykový kód. Je to zvláštní svět a chvíli to trvá, než člověk nasaje ducha prostředí a zorientuje se.

4) Kolik má česká armáda vlastně kaplanů a z kolika církví?

V současnosti má česká armáda 35 kaplanů z jedenácti církví. Když jsem do duchovní služby před lety nastupoval, tak se říkalo, že je to výkladní skříň ekleziologie a domnívám se, že to platí dodnes. Vojenská kaplani jsou otevřená a tolerantní osobnosti, které vždy nějak přerůstají formát typického farního služebníka. Pokud někdy přijdou na přetřes věroučné rozdíly, tak vždycky jenom v rámci kamarádského popichování a je okolo toho většinou hodně legrace.

5) Je primárně vojenský kaplan voják nebo duchovní? Jak to většinou cítí?

Snad to nevyzní příliš pateticky, když řeknu že staré christologické učení o dvou přirozenostech tvoří dobrý půdorys pro pochopení těchto dvou rolí. Kaplan je voják se vším všudy a plní všechny povinnosti s tím spojené. To, aby zůstal také plně duchovním, se musí každodenně střežit s ohledem na sekulární armádní systém, který bývá čas od času v pokušení tlačit nás do úkolů, které s naší službou nijak nesouvisí. Někdy bývá náročné s velitelem vykomunikovat a stanovit hranice tak, aby se tahle role nerozplynula a naše služba se nezačala pomalu proměňovat v herezi. Je to pak totiž znát.

Děkujeme Vám za rozhovor

red

Ctnost je stálá a uspořádaná

Apoštol Pavel v perikopě Filipským 4,8 praví: „Konečně, bratři, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.“

Již na tomto vybraném úseku textu můžeme vidět, jak nás Písmo posiluje, podpoří, nabídne duchovní náboj, dává nám směr a promluví o několika naprosto podstatných ctnostech.

Uvědomujeme si, že je třeba hledat pravdu a spravedlnost, a také že naším cílem má být univerzální hodnota: láska. Jak vidíme, měli bychom se zaměřit na hodnoty. Hledat dobro, pozitivní myšlenky a city. Naše hodnotové postoje mají směřovat k dobru, máme vyhledávat a pěstovat ctnosti, odmítat zlo a neřesti. Pěstovat rozumnost, smysl pro míru, statečnost, odolnost, odpovědnost a moudrost.

O ctnostech a dalších souvislostech píše velmi zajímavě v knize Teorie mravních citů skotský ekonom a filosof Adam Smith. Uvažuje o mravních citech, které se na

našem rozhodování mezi dobrem a zlem podílejí. Je si vědom toho, že úcta, kterou cítíme k moudrosti a ctnosti, je bezpochyby odlišná od úcty, jakou máme k bohatství a moci.

Moudrost a ctnost si většinou, žel, zvolí menší skupina lidí. Někteří z pohodlnosti a sobectví o ctnosti příliš nepečují. Oč raději však jsme, když skutečné a pevné profesní schopnosti jsou doprovázené prozíravostí, spravedlností, pevností a střídavým chováním a vedou tak k spravedlivému úspěchu.

Jak A. Smith uvádí: „Antičtí stoikové byli toho mínění, že jelikož je svět řízen všezahrnující prozřetelností moudrého, silného a dobrého Boha, na každou jednotlivou událost je třeba hledět, jako by tvořila nezbytnou součást plánu vesmíru a jako by mířila k zavedení všeobecného řádu a štěstí veškerenstva. Ze proto nectnosti a pošetilost lidstva tvoří stejně nezbytnou součást tohoto plánu jako jeho moudrost a ctnosti a že tím nesmrtelným uměním, které převádí zlo v dobro, bylo lidstvo přivedeno k tomu, aby také mířilo k blahobytu a dokonalosti velkého systému přírody.“

Nectnost je podle Smithe i jiných teoretiků vždy náladová, pouze ctnost je stálá a uspořádaná. I když ctnost musíme pěstovat, žádoucí vlastnosti zdokonalovat, zpevňovat svůj charakter, samy ctnosti zabudované v naší povaze nás povznášejí a dávají nám radost. To potvrzují současní psychologové a etici, kteří si uvědomují, že znovuoobjevování a ožívování ctností je nanejvýše potřebné. Ctnosti jsou tmelem společnosti a mravní city její životodárnou silou.

Uveďme si nyní dva konkrétní příklady ze života. Může snad manželství fungovat bez ctností?

Určitě se nám velmi špatně žije v manželství, pokud nemáme po boku někoho, kdo se umí ovládat, myslí na své blízké, nemanipuluje jimi, je obětavý, dokáže odpouštět a jednat pravdivě a přitom velkoryse. Jistě se mnou budete souhlasit, že rozumnost a statečnost velmi potřebujeme ve chvíli, kdy se máme postarat o zestárlého a nemocného rodiče, o nemocné dítě nebo dítě s postižením. Tady není na místě ani

sobectví a narcismus, nestálost a rozkolísanost, labilita a slabošství, ale nutně musí přijít ctnost zvaná odvaha, projeví se vůle, sebezapření, sebeovládání a schopnost být tu pro druhého.

V rodině musíme usilovat o souhru, soulad, smír ve vztazích. Není správné volit agresivitu, dětsky vyčítat, ale raději se máme pokoušet hledat rozumný kompromis a přijímat věci s jistou dávkou moudrosti, té kardinální ctnosti. Dalším příkladem je přátelství. Rádi spolucítíme a sdílíme radost. Ctnostní přátelé mohou mít navzájem k sobě důvěru, důvěru ve své jednání a chování a to jim umožní, že mezi sebou nikdy nebudou zraňovat druhé ani nebudou zraňováni druhými. „Náklonnost, která je založena na lásce k ctnosti, je určitě nejsilnější ze všech náhyností, a proto je také nejšťastnější, nejstálější a nejjistější.“

Takováto přátelství nemusí být omezená na jednu osobu, ale mohou bezpečně zahrnovat všechny moudré a slušné lidi, které známe a na jejichž moudrost a slušnost se můžeme spolehnout.

Olga Nytrová

Michael Štojd

Nemocniční strop

Přítel spisovatel mi v nemocnici sděloval přání.
Potřeboval tak dlouhý štětec, aby dosáhl ke stropu.
Chtěl by malovat na strop. Ležel na zádech a viděl předem obrázky.
Možná by namaloval hvězdný prostor a našel svou hvězdu.
Ideál svých hrdinů v knížkách.
Štětec bych nechal udělat, ale uklízečka?
Paní primářka si vzala jedno moje plátno plné modra.
A nechala zavěsit nad postel.
Kamarád tvořil po každém probuzení stále, nově psal.

Ze sbírky *Na zápraží duše*
(2014)

Z kazatelského plánu

5. neděle po Zjevení - Křtu Páně

Bože, tvoje spravedlnost až k výšinám sahá, vykonal's veliké věci. Bože, kdo je tobě roven!
(Žalm 71,19)

První čtení: Izajáš 6,1-8 (9-13)

Tužby:

1. Abychom rostli v poznání Božího stvořitelského a vykupitelského díla, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom v každodenním životě řídili se moudrostí Božího slova, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, svou ustavičnou láskou nás ochraňuj, abychom pod tvou záštitou spoléhali na tvou nebeskou přízeň. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Korintským 15,1-11

Evangelium: Lukáš 5,1-11

Verš k obětování: Žalm 96,8

Verš k požehnání: Žalm 26,9b

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, dej, ať se nám stolování s tvým Synem stane zdrojem věčné spásy! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 10, 9, 71, 102, 133, 289

Nad Písmem

Neužitečná loď, neschopný rybář, neúspěšné živobytí

L 5,1-11

„...Kristus zemřel ... a byl pohřben, vzkříšen ... ukázal se ... poté se ukázal ... pak se ukázal ... ukázal se i mně.“ 1.K 15,3-8

Miluji Ježíše! Nikoli toho, na nějž sedá prach v auditoriích, nýbrž toho, který je v pohybu, který přichází znenadání a který vstupuje a zachraňuje nezávisle na našich slovech a přípravách.

Ježíš přichází. A když vidí srdce opuštěné, lačnické, tesknící, zostuzené, neúspěšné, bez tázání nastupuje, aby je proměnil.

Zacheovi, jehož dusí ekonomicky zajištěná existence celníka, nevědomé společenské stigma, možná i pitoreskní fyzické vzezření, nenaplněnost duchovního přijetí, Ježíš bez zdvořilostních frází oznamuje, že bude hostem v jeho domě (L 19,5). Stejně tak i rybářům, jimž jezero nevydalo úlovek k obživě, vstupuje nepozorován do lodí. V půli proslovu posluchačům zpozoruje zlomené rezignované rybáře, jak čistí po náročném noční neúspěšné směně sítě. Ruce unavené, tváře propadlé, sivé. Náhle jim za zády stojí Ježíš v lodi, v níž dosud hájili svůj neúspěšný zápas o živobytí. Špatné loď, neschopní usouzení rybáři. Boží slovo zástupům i nadále zaznívá, zatímco loď neúspěšných, jejichž úsilí o zabezpečenu existenci je dosud odvádělo od naslouchání Ježíšovi, vyráží i s jejich pobledlými, unavenými, apatickými

rybáři opět vstříc vlnám. Jakkoliv pošetilý má být výsledek tohoto doplňujícího lovu.

Ti rybáři určitě Ježíše poznávali, vždyť je mezi nimi i Šimon, jemuž před nedávnem Ježíš vyléčil tchyni z horečky (L 4,38), jehož samotného možná kdysi Ježíš zachránil od jisté smrti po hadím uštknutí (Syrské evangelium dětství, 42). Věděli, kdo se jim znenadání objevil na palubě.

Miluji Ježíše, děkuji mu za Jeho milosrdenství. Ať už Jeho cesta míří kamkoliv, není mu zatěžko se na ní zastavit a angažovat se tam, kde druhý prožívá neúspěch či tragédii.

Je spásou marginalizovaným. Učí být tím, co dosud nazýváme „být bližním“, jakým byl onen milosrdný Samařan Ježíšova podobenství. Přestože se nezřídka rétoricky utvrzujeme, že cesta samotná je cílem, děláme vše proto, abychom pro dosažení cíle obětovali příležitosti, které nám skýtá cesta samotná. Máme hodně úkolů, mnohé z nich jsou zásadní pro naše živobytí, a tak cestu využíváme předně k tomu, abychom se na cíl dobře nachystali. Nezastavujeme se kvůli úspoře času, abychom si dopřáli trochu klidu, anebo aby nás nikdo neoslovil, nenakazil. A přitom, až dojdeme k cíli, budou tam právě dozajista ty prázdné sítě, únava a deziluze z marně probdělé utmácené noci.

Vždyť ani ten zámožný Zacheus nedošel klidu.

Miluji Ježíše. Vstříc přicházejícím Velikonocům jsem doslova paralyzován hloubkou Ježíšovy oběti. Naplněním milosrdenství v absolutním aktu poslušnosti. Nikdy tu hloubku cele nepochopím, nepřestanu se jí oddávat a Toho, kdo právě ji nadobro opanoval, do posledního dechu chválit.

Mám různé cíle. Mnohé z nich jistě nedosáhnou. Ten nejzazší cíl mne však jistě nemine. Proč k němu tedy pospíchat? Ježíšovo setkání se smrtí, Jeho vítězství, je pro mne doslova ochromující. Jsem užaslý a děkuji, děkuji, děkuji. Co mám chtít víc? Ježíš je v každém z mých cílů, ať už jeho dosáhnutí bude lemováno zdánlivým úspěchem, anebo nezdařem. Budiž povzbuzením, že právě do těch bárek neúspěšných rybářů i bez volání vstupuje.

Však ani Pavel nezvěstuje tolik prázdný hrob, jako spíše setkávání s Tím, který se u svých následovníků zastavuje a je hostí i navzdory své zdánlivé smrti.

Není kam spěchat, na konci každé probdělé noci, jakož i na jejím samotném začátku, je právě On. Nebudu spěchat, třebaš k vám nepřijdu včas, anebo se s vámi v časných dnech neshledám nikdy. Jsem pouhý Kristův služebník, a tak tu budu pro toho, kdo zrovna na mé cestě tahá prázdné sítě...

David Hron

Svatý Bože, děkuji ti za to, že nad námi bdíš,
zatímco my se konejšíme zvládnutými plány,
a že ani ve chvílích, kdy nám činí zatěžko přijmout nezdár, nás nepřestáváš hýčkat svým slovem.
Kéž nezapomínáme na dar spasení
a výhled na ně kéž nezastíní ani žalostný stav naší výbavy
a ani neschopnost dovedností a únava těl.
Vždyť vše dopomáhá k dobrému těm, kdo Tebe, Bože, milují!

Proč jsem ještě na světě?

Dokončení ze str. 1

za vámi někdo z rodiny?“ „Ne. Jsem úplně sama.“ „Nemáte děti a vnoučata?“ „Měla jsem dceru.“ „Jak se jmenuje?“ „Janička.“ „Co se jí stalo?“ „Zemřela v sedmnácti. Na krvácení do mozku. Večer se vrátila domů a řekla mi: Maminečko, hrozně mě bolí hlava! To byla její poslední slova. Odvezli ji do nemocnice, ale už ji nezachránili.“ Mám pocit, že podlaha pode mnou se vlní a pokoj se otáčí. U druhé postele sedí další pacientka, tváří se nezúčastněně a plete zelenou šálu. Až ji doplete, vypáře stehy a začne znova.

Přemýšlím, jak pokračovat v rozhovoru. „Máte alespoň její fotografii?“ „Ano, tamhle.“ A ukazuje na rámeček na protější zdi. Tou mladou dívkou není Libuška, ale Janička. „Jak jste se vyrovnala se ztrátou dítěte?“ „Musela jsem. Nebyl čas na truchlení. Měla jsem hodně práce.“ Odhaduji: „Stalo se to někdy v 50. letech?“ „Asi tak nějak. Janička sportovala a dobře se učila. A pak tady najednou nebyla.“ „Často na ni vzpomínáte?“ „Skoro pořád. Víte, i když

jsem stará, občas mi něco udělá radost a zasměju se. Ale hned si vzpomenu na Janičku a jsem zase smutná. Trápím se. Proč jsem ještě na světě?“

Zavládne rozpačité ticho. Co říct? Cinkají pletací jehlice. Na chodbě rachotí vozík, v němž se rozvážeji obědy. Sundám ze zdi rámeček s fotkami a spolu s Libuškou si prohlížíme Janiččinu tvář. „Proč? Budu upřímný. Nevím! Je to Boží tajemství, proč někdo umírá mladý a jiný tu naopak zůstává do stáří – a třeba ho už ani nebaví žít. Ale napadlo mě, že vy, Libuško, budete na světě tak dlouho, dokud se

s úmrtím dcery nesmíříte! Váš poslední a nejdůležitější úkol v celém životě.“

Libuška vraští čelo: „No dobře, ale jak se usmířit?“ Váhám. Nehledám slova. Čekám, až slova si najdou mě: „Tenkrát jste neměla čas truchlit, vyplakat se, dát Janičce sbohem, propustit ji. Ten pravý čas nastal až teď, protože teď už nic jiného na práci nemáte! Hlubku vašeho smutku si nedokážu představit. Ale co třeba, kdybyste do svého smutku vložila i vděčnost za těch sedmnáct let, kdy byla Janička s vámi? Protože všechna ta léta byla dar! Krásný, vzácný a nesamozřejmý! Není to důvod k vděčnosti? Dovolíte, abych se za Janičku pomodlil? Za věčné odpočinutí její duše v místech, kam odešla z tohoto slzavého údolí? Ale také za ni můžeme poděkovat. Za všechno, čím vás obdarovala.“

„Děkuju, pane faráři, to budu moc ráda!“ Libušce zvlhly oči. Sepjala ruce. Držím je. Modlíme se. Janička se usmívá a dívá se na maminku.

Lukáš Bujna

Duchovní cvičení
pro mládež a pro všechny mladé duchem

**BDĚLOSTÍ
K OSLAVĚ
BOHA**

provází Juraj Jordan Dovala
25. - 27. 2. 2022

Penzion Zahrada, Lipová 26, Brno | cena: 1150,-
přihlášky: eva.vymetalovahrabakova@csh.cz
Brněnská diecéze CČSH | cshbrno.cz

Můžete si přečíst

Víra je vábení, vůně...

Recenze knihy Olgy Nytrové a Bohumila Ždichynce O hledání a nalézání

Někdy v předvánočním čase minulého roku se mi dostala do rukou útlá knížka dvou osvědčených autorů Olgy Nytrové a Bohumila Ždichynce. Zaujme už svou obálkou, grafickým provedením i názvem. Mimo jiné považuji tuto knihu také za zdařilé souznění psaného slova, ilustrace a grafického zpracování. To vytváří krásný harmonický celek.

Jak název naznačuje, kniha obsahuje meditace nad základními otázkami lidského bytí a směřování. Oba autoři vycházejí každý ze svého profesního kontextu a společně pak z pozice víry a duchovního života.

Ve svých zamyšleních doprovázených citacemi výroků moudrých i vlastní básnickou tvorbou se střídají. Umění, věda, spiritualita tu ve vzájemném úctyplném dialogu slouží hledání. Nepodávají jednoduché a rychlé odpovědi. Spíš nastiňují a naznačují „prostor“, kde lze odpovědi nalézt. Ty však musíme hledat každý a všichni. Kniha k tomu nabízí množství podnětů. Krása slov a vět tu slouží svědectví víry. A to vše v nádherném souznění grafického zpracování a ilustrací Terezy Haspeklové.

Bohumil Ždichyнец vychází přirozeně z pozice medicínského vědy a praxe. Je úžasné číst duchovní meditace lékaře na základní duchovní a všelidská témata. Otevírá to nové souvislosti a pohledy a je to tak moc potřeba! Oslovily mne, myslím si, všechny. Za mnohé zmíním alespoň: Člověk a svět pojednávající o životě ve světě komunikačních technologií nebo Symbol srdce, Zázrak života nebo ta o dětech (Děti a budoucnost)... až po závěrečnou meditaci Hledejme v sobě, co bude dál. Ano, odpovědi na otázky týkající se naší společné budoucnosti si nosíme sami v sobě. Ale nejde jen o odpovědi, nýbrž o celý ten proces hledání a nalézání.

Olga Nytrová vychází při svých zamyšleních z pozice teologie, a to zvláště starozákonní bibliistiky. Velmi inspirativní mi přišla např. meditace Jób – nový „vniitní

exodus“. Spojilo se mi to s další mou četbou uplynulého období i s tématy, nad kterými přemýšlím. Dovolím si krátkou citaci: „Víra se utvářela po staletí, má svoji hodnotu, ale stejně je potřeba z ní vykročit, prolomit okruh ustálených a již obsahově poněkud vyprázdněných konvencí“ (cit. s. 68). Nebo meditace o proroku Jeremjášovi (Jeremjáš – Zašepťání spásné bolesti). Opět připojuji krátkou citaci pro přiblížení: „Prorok s vnitřní hrůzou pozoroval, jak se víra jeho lidu mění v sulc laciných věření... Svou bolestí vykupoval (=Kristus) bezbožnou bezstarostnost,“ (cit. 136.137).

Svědectví víry obou autorů je velmi jemné. Vnímám je opravdu jako pozvání, které dál ve čtenáři rezonuje a evokuje další myšlenky. Tak by to mělo být.

Autoři nabízejí hluboké myšlenky krásně a vtipně formulované. Některé formulace jsem si vyznačil. Mimochodem jako nadpis této recenze jsem si dovolil použít slova Olgy Nytrové ze zamyšlení Prožitkem víry vstupujeme do věčnosti (s. 51n).

Právě svým charakterem se mi kniha zdá jako velmi vhodná pro všechny, kdo přemýšlejí o zásadních otázkách, jsou otevření Dobru, Pravdě a Kráse a tedy transcenci i duchovní hloubce bytí a života vůbec, i když se třeba nehlásí k žádnému náboženství nebo církevní instituci.

Děkuji za krásnou, hlubokou a v mnoha ohledech podnětnou knihu. Kdybych tuto recenzi psal před Vánoce, asi bych také připojil něco v tom smyslu, že tato kniha je velmi vhodným vánočním dárkem. Ale to jsem nestihl. I když... proč vlastně neudělat radost někomu mimo Vánoce? Vždycky je přece čas podělit se o něco hodnotného a krásného.

Petr Šandera

Olga Nytrová, Bohumil Ždichyнец.
O hledání a nalézání. Praha: Bondy 2021
ISBN 978-80-88073-50-5 174s

Tázací

V nemocnici se potkáte s lidmi, jejichž příběhy vám utkví v paměti a nesete si je do dalších dnů jako zajímavé poselství, tajuplný vzkaz nebo hádanku k rozluštění. Čekal jsem tenkrát na chodbě u dveří ordinace odborného lékaře na další vyšetření, když ke mně přisedla pacientka, a tak jsme se z dlouhé chvíle dali do hovoru o zdravotním stavu.

Když jsem jí svěřil své trampoty po havárii na silnici, let ve vrtulníku do nemocnice s prožitkem klinické smrti, pohlédla na mne s porozuměním - Taky jsem byla v komatu a umírala - zašeptala - zatím to prožívám jako zázrak, ale vám to mohu říct. Měla jsem pocit, že stoupám do nebe a ocitla jsem se před soudnou stolicí.

Kdo jsi? - oslovil mě Hlas. - Jsem žena starosty - odpověděla jsem.

Neptal jsem se tě, čí jsi žena, ale kdo jsi? - Jsem matka čtyř dětí.

Neptal jsem se tě, čí jsi matka, ale kdo jsi? - Jsem učitelka.

Neptal jsem se tě, co děláš, ale kdo jsi? - Jsem křesťanka.

Neptal jsem se tě, jaké je tvé vyznání, ale kdo jsi? - Jsem žena, která chodila den co den do kostela a vždy pomáhala chudým a potřebným.

Neptal jsem se tě, co jsi dělala, ale kdo jsi?

.... očividně jsem u zkoušky neprošla a na otázku - Kdo jsi? - uspokojivou odpověď nenašla, a tak mi bylo dáno vrátit se zpátky na zem, uzdravit se z nemoci s pevným rozhodnutím přijít na to, kdo vlastně jsem.

S jakým výsledkem? - zajímalo mě, ale úsměv na její tváři mi naznačil odpověď - Stejně by vám nic neřeklo, kdo je ten druhý, ale ode dneška si začnete klást stejnou otázku v touze dobrat se odpovědi dřív, než ji uslyšíte u trůnu Všemohoucího, protože i vaší povinností je být. Ne být někdo, ne být nikdo, v tom všem přečte tkví chtivost a ctižádost, ne být tím či oním a vidět všechno jen průzory věčnosti, kde jsou slova krátká a ztrácejí pozemský smysl, ale pouze být.

Od té doby uplynulo hodně času, přesto se někdy přistihnu při hledání odpovědi v labyrintu života na jedinou otázku, protože tuším, že být je největším pokladem člověka, je to odezva naší bytosti na tvůrčí orientaci v duchu a v pravdě, přátelé, tázavě směřující každým dnem do našeho nitra i tajuplného světa kolem nás.

Jan Schwarz
N. O. Bratislava

Zprávy

Ekumenická bohoslužba v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů

Dne 24. ledna 2022 se od 18 hodin v kostele sv. Vojtěcha v Praze 6 uskutečnila Ekumenická bohoslužba v rámci Týdne za jednotu křesťanů. Předsedal: Mons. Jan Graubner, arcib. olomoucký, předseda ČBK. Pořádali: kazatel - Mgr. Tomáš Tyrlik, biskup SCEAV, předseda ERC. Zúčastnil se také patriarcha Církve československé husitské Tomáš Butta. Jako každý rok i během letošního Týdne modliteb za jednotu křesťanů probíhala finanční sbírka. V letošním roce bude její výnos spolu s finančním příspěvkem Nadace Divoké husy použit na podporu Oblastní Charity Hradec Králové, která výtěžek použije na zpracování projektové dokumentace výstavby hospice. Bohoslužba byla vysílána i online, odkaz na záznam naleznete na webových stránkách církve. **red**

Nabídka ubytování

Náboženská obec Kaplice se sídlem v Besednici nabízí v sezoně květen až říjen 2022 ubytování v Kapli betlémské. V přístavbě ke kapli je zřízeno ubytování pro jednoho či dva návštěvníky s koupelnou a kuchyňkou. Prosté ubytování je poskytováno za příznivou cenu 300 Kč za osobu či 500 Kč za osoby dvě. U kaple je příjemná zahrada, kde je případně možno stanovat, kdyby přijela rodina s dětmi. Přihlášky k ubytování možno posílat emailem: pruhovanetrisko@centrum.cz případně volat telefonicky: 773 557 979 (Filip) Písemně možno psát na adresu: NO CČSH, U Výstaviště 10, 370 05 České Budějovice. **Karel Filip**

Zveme vás do divadla MANA

Srdčně vás zveme na novou inscenaci Vršovického divadla MANA s názvem **Víra! Lásko! Naděje?**, podle románu Aloise Jiráska *Temno*. Jedná se o příběh lásky v osudově rozpolceném světě.

Hrají: Tomáš Novotný, Tereza Vítů/Yvona Stolařová, Matěj Vejdělek, Lucie Domesová, Libor Hruška, Jakub Kropáček.

Režie: Josef Kačmarčík

Datum uvedení: středa 9. 2. 2022 v 19,30 hodin. Ve Vršovickém divadle MANA v Husově sboru, Moskevská 967/34, Praha 10

Prodej vstupenek: Na www.vrsovickedivadlo.cz, na pokladně divadla a na farním úřadě Husova sboru.

Pro členy CČSH a jejich přátele sleva 1+1 zdarma. **red**

Sousedský přátelský turnaj v ping-pongu

Srdčně vás zveme na sousedský přátelský turnaj v ping-pongu o putovní šálu Dr. Karla Farského, který se uskuteční v sobotu 12. 2. 2022 od 10 hodin na farním úřadě Církve československé husitské v Táboře (Farského 1960/7, Tábor). **Sportovně:** úsměv, objetí, podání ruky. **S sebou:** pátku, krabičku jídla a nealko nápojů k posílení, kuráž a radost ze setkání, vhodné oděni a obutí - prostor, kde je ping-pongový stůl - není vytápěn, ostatní prostory jsou. **Těšíme se na vás!**

Kamila Magdalena Lukasová

Z ekumeny

WEBINÁŘ V RÁMCI TÝDNE MODLITEB ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ ZAHÁJIL NOVOU ETAPU V DĚJINÁCH EKUMENISMU

19. ledna 2022 proběhl webinář Světové rady církví, na němž byl představen první svazek nových rozsáhlých dějin ekumenismu, který připravil tým akademiků a vědců koordinovaný Nadací pro náboženská studia (FSCIRE) se sídlem v Itálii. Webinář, který se konal v angličtině a francouzštině, představil knihu „Počátek ekumenismu“, která je prvním svazkem třísvazkového díla „Dějiny touhy po jednotě křesťanů“. První svazek se zabývá především obdobím od 19. století do druhé světové války a obsahuje 32 samostatných článků pravoslavných, protestantských i římskokatolických badatelů, uspořádaných podle tří hlavních témat.

Projekt vedl Prof. Dr. Alberto Melloni, tajemník FSCIRE, který sídlí v Bologni a je také profesorem na Univerzitě Modeny a Reggio Emilia. Editorem třísvazkového díla je Dr. Luca Ferracci, badatel spolupracující s FSCIRE. V úvodu k první části Melloni píše, že cílem projektu je vysledovat historii křesťanské touhy po jednotě skrze „přechod mezi generacemi, které zažily dvě světové války, Studenou válku, střet civilizací, kolonizaci, skutečnou i nepravou dekolonizaci, globalizaci trhů, trh se spiritualitou a smrt' demografických změn.“

Na webináři Melloni a Ferracci představili tento projekt jako celek, též úvod k prvnímu dílu a uvedli plán pro druhé dvě části. Webinář proběhl během Týdne modliteb za jednotu křesťanů (18. - 25. ledna) a začátkem roku, ve kterém SRC uspořádá své 11. valné shromáždění v německém Karlsruhe. Dr. Steven Brown, editor časopisu SRC Ekumenická Revue, který webinář moderoval, řekl: „V době, kdy si připomínáme Týden modliteb za jednotu křesťanů, nám tato nová publikace nabízí pochopení hluboké touhy po jednotě mezi křesťany a stane se neocenitelným zdrojem, v době, kdy SRC hledí vstříc svému valnému shromáždění plánovanému ještě v tomto roce.“ Článek byl zkrácen.

Knihu si můžete objednat na stránkách vydavatele:

<https://brill.com/view/title/54822>

PŘIHLÁŠKY NA ONLINE KURZ O EKUMENISMU

Z EKUMENICKÉHO INSTITUTU V BOSSEY JSOU OTEVŘENÉ

V návaznosti na úspěšný pilotní projekt z jara 2021 Ekumenický institut v Bossey vypisuje v r. 2022 výběrové řízení na obnovený desetitýdenní online kurz nazvaný „Společně vstříc jednotě. Být církví v rozděleném světě.“ Kurz bude probíhat plně online, od 14. března do 5. června 2022, s uzávěrkou přihlášek 15. února.

Pilotní verze kurzu se v minulém roce aktivně účastnilo 60 studentů, kteří se společně s vyučujícími věnovali různým zásadním tématům a výzvám dnešního ekumenismu. Pro akademickou děkanku v Bossey, Dr. Simone Sinnovou, bylo vyučování ekumenismu online hluboce povzbuzující zkušeností – v neposlední řadě s ohledem na příležitosti, které nabízí zapojení se po celé Zemi, ve světě, který je díky digitálním technologiím propojený více, než kdykoli předtím.

„Vyzýváme mladé teology i laiky se zájmem o ekumenický dialog a angažovanost, aby se přihlásili do tohoto mezinárodního kurzu“, řekla Sinnová. Nový online kurz stojí na dlouhodobě zavedených kurzech ekumenických studií v Bossey, je směřován na současnou měnící se dynamiku a konfiguraci ekumenismu prostřednictvím nových médií. V mezinárodní skupině studentů se budou účastníci zabývat biblickými, teologickými, etickými, sociálními, mezináboženskými a misiologickými rozměry ekumenismu. Argyro Delidaki z Řecka byl jedním z účastníků kurzu na jaře 2021: „Kurz byl pro mě naplňující; přinesl mi vynikající přehled ekumenického hnutí. Byl také pevně strukturovaný“, zamyslel se Delidaki po kurzu. „Navíc jsem měl jedinečnou příležitost komunikovat a vyměňovat si názory s lidmi z celého světa. Stali jsme se dobrými přáteli a stále udržujeme kontakt“, řekl Delidaki.

Podmínkou pro přijetí do kurzu je minimálně šest semestrů vysokoškolského studia teologie nebo příbuzného oboru.

Další informace a přihlášky naleznete na níže uvedených odkazech:

<https://wcccoe.hire.trakstar.com/jobs/fk0slrp?source>

<https://www.oikoumene.org/what-we-do/the-ecumenical-institute-bossey/study-courses/together-towards-unity-being-church-in-a-fragmented-world>

<https://www.oikoumene.org/news/online-bossey-course-ecumenically-links-students-from-diverse-global-time-zones>

Kateřina Vítková,
OEUV

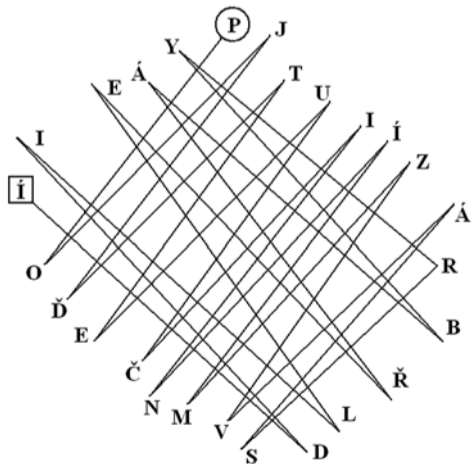
Zdroj: www.oikoumene.org

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Povolání rybářů

Asi víte, že první Ježíšovi učedníci byli rybáři. Co jim řekl, když je povolal, se dozvíte, když budete postupně „rozplétat,“ naši síť - číst písmenka od prvního v kolečku až k tomu ve čtverečku a postupovat po vlákně sítě.

(Řešení z minulého čísla: Žádný prorok není vítán ve své vlasti.)

Jana Krajčířiková

